

П'ять колосків

По полю йшли прабабця і онук,
Навколо пахло стиглими житами,
Одна рука – скоцюрблена від мук,
А друга – ніжна, наче дотик мами.

Отак вони ішли. Буяло літо,
Усе навколо пахло у житах.
І раптом хлопчик в любої прабабці
Побачив гіркі сльози на очах
І запитав: « Чому сумуєш, рідна,
Ви подивіться – поряд же краса,
Блакитне небо, золотисте жито
І в джерелі цілющая вода!»

Утерла сльози згорблена бабуса:
«Згадалась якомсь молодість моя,
Повір, онучку, зовсім ще недавно
Від голоду стогнала ця земля».

І задивилася старесенька на поле,
Згадала п'ятеро спіленьких колосків...
І тата, що за ці святі зернини
Отримав десять років таборів.
Згадала сиву матір, сестру, брата,
Згадала їхні зморені тіла
І мовила: «Хай завжди в цілім світі
Засіяні колишуться поля!
Пройдуть роки, мене не стане, любий,

Та пам'ять, вірю, житиме в тобі.
Хай наш народ щасливим врешті буде,
І хліб хай завжди буде на столі!»

...

По полю йшли прабабця і онук.
Два покоління – дві незвичні долі.
І колоски тягнулися до рук
На широчезному
 засіяному
 полі...

Колискова для України

Спи, моя рідна земля,
Хай тобі сняться поля
Повні пшениці і жита,
Земле моя, соковита.
Хай тобі сняться луки,
Люди, повні снаги,
Річка й маленький струмок,
Хай тобі сниться садок.
Діти щасливі й щаслива сім'я ,
Глибокі озера, багаті поля...
Та наяву , а не уві сні
Мир хай настане на нашій землі!

Щасливі сні

*Усім татусям, які перебувають в зоні АТО,
присвячується...*

- Ластів'яточко моє,
Спалось як тобі?
Що сьогодні, Сонечко,
Бачив уві сні?
- Я, матусю любенька,
Бачив дивний сон,
Ніби над Вкраїном
Разом в унісон
Журавлі курликали,
І додому йшли
Дідусі і тата
З страшною війни.
Що ж це має значити?
Сон мій поясни,
Може, тато вернеться
Наступної весни?
Усміхнулась матінка,
Сина обняла:
- Звісно ж він повернеться,
Ти чекай, маля,
Журавлі ж приносять
Весну в рідний край,
Скоро мир настане,
Ти молись, чекай.
- Мамо, чом так довго
Не було листа?
Може, він хворіє?
Як стріча свята?
Може, в нього , мамо,

Нема що вдягнуть?
Може, він забувся,
Що удома ждуть?
Чом же він не їде?
Скільки ще чекать?
- Така в нього доля –
Край наш захищать.
Він приїде, сину,
Трохи почекай,
Звільниться Вкраїна –
Наш священний край!
Не один твій татко
На війні в цей час,
Так багато воїнів
Полягло за нас.
Та ти вір: повернеться
Таточко з війни,
Будуть всім нам снитися
Лиш хороші сни!

Цінна порада

Буває ми маму своєю ображаєм,
Енергію й силу її витрачаєм,
Роками їй нерви псуєм,
Егоїстами, діти, ростем.
Життя ж людини швидкоплинне,
І кожен день летить як мить,
Та пам'ятай: матусю рідну
Ніхто не зможе замінити.

Материнське серце, материнські муки –

Альфа і омега нашого життя,

Материнська доля: діти і онуки,

У цілому світі матінка – одна!

Війна...

Вранці всіх нас розбудив снаряд,

Постріли лунали зовсім поряд,

Враз душа зірвалася до п'ят,

Й серце огорнув нестримний холод.

Звик я завжди вранці прокидатись

Від обіймів татуса і мами.

Що ж ти робиш, болісна війна,

Із дитячими невинними серцями.

Все життя такий разючий ранок

Поділив на «до» і «після» вмиль,

Тато - на війні, а в мене й мами

Серце щохвилиноньки болить.

Звісно, вірю, що солдати наші

Мужністю здолають ворогів,

Закурличе в небі як на свято

Тисяча крилатих журавлів.